

IJzel

'Piep...piep...piep!'

Ergens tussen het dikke dekbed beweegt wat. Er komt een arm tevoorschijn, die wild in het rond zwaait totdat de vingers de wekker voelen.

Klap! In één keer zwijgt de wekker, om na vijf minuten weer opnieuw te beginnen.

'Piep...piep...piep!'

Vanonder het dekbed klinkt gekreun. 'Ja ja, ik kom al, rustig maar...!'

Met een luide geeuw gooit Esther het dekbed van zich af, om het daarna gelijk weer terug te trekken. 'O...wat is koud in mijn kamer!'

De deur van haar slaapkamer gaat open. 'Esther, kom je?'

'Mam, wilt u alstublieft aan papa vragen of hij een verwarming op m'n kamer wil maken?'

'Ga je maar snel aankleden. In de badkamer is het lekker warm.'

Als ze aan het ontbijt zit, komt vader door de achterdeur binnen. 'Ha pap! Hebt u mijn fiets buiten gezet? Is het erg koud buiten?'

'Het heeft vannacht geijzeld. De wegen zijn spekglad, fietsen is onmogelijk.'

Ze kijkt haar vader glimlachend aan. 'Dus ik mag de hele dag thuisblijven?'

Haar ouders kijken elkaar aan. Moeder haalt haar schouders op. 'Ik weet het niet...'

Ze kijkt uit het raam naar de glimmende straat. 'Hé, kijk nou!' roept ze opeens. Buiten komt een man op schaatsen voorbij. 'Dat is een goed idee!' zegt vader. 'Er ligt minstens een centimeter ijs op de wegen. Ik haal de schaatsen van zolder.'

Even later staat Esther dik ingepakt voor het huis van Bart. In haar handen houdt ze het touw van de slee. Op de slee liggen haar schooltas en een tas met schoenen voor in de klas. Bart komt naar buiten, hij heeft zijn schaatsen ook al aan. Voordat ze wegging had ze nog Bart, Arnout en Rianne gebeld en met hen afgesproken dat ze op de schaats naar school zouden gaan.

'Het is echt goed ijs zeg!' vindt Bart als ze de straat uitschaatsen. 'Weinig bobbels... alleen... o nee... HELP!' Met een gil klapt hij tegen de grond. Mopperend krabbelt hij weer overeind. 'Ik wou net zeggen, dat je wel een beetje moet uitkijken voor scheefliggende straatstenen.'

Als ze Arnout en Rianne ook hebben opgehaald, gaan ze op weg naar school. Op de Molenweg moeten ze flink tegen de wind in schaatsen. 'Ik krijg het er warm van,' hijgt Rianne. 'Als het overal windstil is, dan waait het volgens mij op de Molenweg nog steeds,' zegt Arnout.

'Kom op, jongens, niet zo zielig doen. We zijn er bijna. Kijk, daar heb je de eerste huizen alweer,' zegt Esther.

Aan de kant van de weg loopt een oude man die zijn hond uitlaat. 'Tringeling!' roept Arnout, bij gebrek aan een fietsbel. De hond schrikt ervan en geeft een ruk aan de riem. De oude man verstapt zich door de trekkende hond en struikelt. Ze zien hoe hij zichzelf in evenwicht probeert te houden, maar dat hij het moet verliezen van de zwaartekracht. Met een nare smak valt hij op de beijzeldde weg.

'Oeps...' zegt Arnout zacht. 'Dat ging niet zoals ik bedoelde.' Ze remmen af en stoppen bij de man. De oude man probeert overeind te krabbelen. Ze horen hem zacht kreunen. Rianne hurkt bij de man neer. Hij is echt al best oud, ziet ze. Zijn gezicht zit vol met rimpeltjes. 'Meneer... heeft u zich zeer gedaan?'

'Mijn been...'

Met z'n vieren proberen ze de man weer op z'n voeten te krijgen, maar het lukt niet. 'Stop maar kinderen. Mijn been doet erg zeer, ik kan er vast niet op lopen.' Met trillende vingers zoekt hij zijn zakken na. 'Mijn mobieltje... ach nee, nu heb ik hem juist vandaag vergeten in mijn zak te stoppen.'

De vier kinderen kijken elkaar aan. 'Wij hebben er ook geen één, meneer. Wat moeten we nu doen?'

'Weet je wat?' zegt Esther opeens. 'U gaat op de slee zitten en wij brengen u naar dat huis daar aan het begin van de Molenweg. Daar kunt u dan vast wel een dokter bellen.'

'Als jullie dat voor mij willen doen...' zegt de man verlegen

'Arnout en Bart, pakken jullie hem onder de armen.'

De jongens gaan aan weerskanten van de oude man staan. 'En hup, tillen!' roept Esther. Rianne schuift de slee onder de man. 'Zo, u zit!,' zegt Esther tevreden. Ze pakt het touw van de slee. Bart helpt haar trekken. En Arnout houdt de halsband van de hond vast. Het gaat prima.

'Zijn jullie op weg naar school?' vraagt de man aan Rianne, die naast de slee schaatst.

'Ja, naar De Bronwijzer,' zegt ze.

'O, dat is de christelijke basisschool toch?'

'Klopt. Kent u die school?'

'Ja... heel vroeger heb ik daar ook nog opgegaan.'

'Echt waar? Tjonge, ik wist niet dat onze school al zo oud was. Overmorgen hebben we kerstfeestviering. In de grote kerk van het dorp. Dat is altijd heel mooi. Gaat u zelf ook naar de kerk?'

Arnout kijkt Rianne waarschuwend aan. Wat een kletskaus is dat toch. Ziet ze niet dat die man pijn heeft aan zijn been en misschien helemaal geen zin heeft in een praatje. Maar Rianne doet net of ze zijn boze gezicht niet ziet.

'Nee, ik ga niet meer naar de kerk. Vroeger wel... toen mijn vrouw nog leefde.'

'Is dat lang geleden... dat u vrouw is overleden bedoel ik?'

De man knikt. 'Al bijna dertig jaar.'

'En daarna bent u nooit meer naar de kerk geweest?'

Hij schudt zijn hoofd.

'Maar... waarom dan niet?' vraagt Rianne verbaasd. Ze snapt het niet.

De man geeft geen antwoord op haar vraag want inmiddels zijn ze bij het huis aangekomen. 'Kijk, er brandt licht. Ik bel wel even aan,' zegt Bart.

De vrouw opent de deur. Snel legt Bart uit wat er gebeurd is. De vrouw pakt een mobieltje uit haar zak en komt naar buiten.

'Wie is uw dokter, meneer?'

'Dokter Bakker. Hij heeft praktijk in de Lingestraat.'

'O, dat is onze dokter ook. Ik heb zijn nummer in mijn mobiel staan.'

Terwijl de vrouw de dokter belt, zegt de oude man: 'Hoe kan ik jullie bedanken, kinderen?'

'O, maar we deden het graag hoor meneer!' zegt Esther.

'En eigenlijk was het een beetje onze schuld,' vindt Arnout, die een beetje beschaamt naar de hond kijkt die hij nog steeds vasthoudt. 'Doordat ik riep, schrok uw hond en bent u gevallen.'

'Ik weet wel wat...' zegt Rianne. 'Ik nodig u uit op de kerstviering van onze school.' Het gezicht van de man betreft even. 'Dat... dat is erg aardig van je, meisje. Ik... ik beloof je dat ik erover zal nadenken.'

'Meneer, u mag wel even binnen op de dokter wachten,' stelt de mevrouw voor. Ondersteund door de vrouw strompelt de oude man naar de voordeur. Daar draait hij zich om en zwaait nog een keer naar hen.

'En nu snel naar school!' roept Esther. 'De bel is al lang gegaan!'

Ze komen veel te laat op school. Esther vertelt waarom ze zo laat zijn. De meester kijkt hen peinzend aan. 'Geloof u ons niet?' vraagt ze verontwaardigd.

'Hm... ik moet zeggen, het is wel een heel originele smoes die je dit keer hebt, Esther. Maar vooruit, door die ijzel is vandaag iedereen later, dus gaan jullie maar snel zitten. We zijn bezig met lesje 18 uit het taalboek.'

Ester kijkt de anderen aan en haalt haar schouders op. 'Dan gelooft u het toch niet!' mompelt ze boos terwijl ze naar haar tafeltje loopt.

Aan het einde van de ochtend wordt er op de deur geklopt. De directeur komt binnen. 'Meester, neem me niet kwalijk dat ik uw les even verstoor, maar er werd zojuist een enorme doos snoepgoed bezorgd, bedoelt voor Esther, Rianne, Bart en Arnout. Er zit ook een briefje bij, waarop staat: Heel erg bedankt voor jullie hulp. PS: Rianne, ik neem je uitnodiging aan. Meneer Oudenaarden.'

De directeur kijkt Rianne aan. 'Die uitnodiging... wil je dat uitleggen?'

Rianne krijgt het opeens warm. 'Eh... nou, dat zit zo... Die meneer ging vroeger naar de kerk, maar nadat zijn vrouw is overleden ging hij niet meer. Ik vond het zo erg om dat te horen.' Ze moet even slikken. 'En toen heb ik hem uitgenodigd voor onze kerstfeestviering in de kerk, maar hij wilde er eerst nog over nadenken.'

De directeur knikt. 'En die uitnodiging heeft hij dus nu aangenomen. Laten we hopen dat hij hierdoor weer vaker naar de kerk zal komen,' zegt hij zacht.

En daar zijn ze het alle vier helemaal mee eens.

Eeuwoud Koolmees